

H. Holbein: Samuel in Savel. (Basel; muzej.)

F. S. FINŽGAR: PROROKOVANA.

Odkod je to, da nihče ne ve? Ali je Sibila, ali meso, ali je duh? Kje je tičalo, da se je nenadoma odkrilo? Ali se je podedovalo in se pletlo skrivnostno od duše do duše? Ali je bila to tajna, ki jo je občutilo vsako srce in je ni upalo izgovoriti, zaradi groze? Ali je resnično plula nad nami, dokler ni zdrknila njena ura in je udarila, da so vsa srca vztrepetala in zakrvavela?

Odkod je, ko nihče ne ve, in vendar šepetajo usta, da so jo čakali narodi, da je že bila med nami, ko je še ni bilo — nje, z grozo prorokovane.

Ni ga več proroka, samo šepet njegovih ustnic živi med nami:

»Ko bodo ljudje nosili krvave srajce za praznik, ne bo več daleč obletenje sveta.«

»In hudo na svetu se prične tedaj, ko se bosta sre-

čala duhovnika na razpotju in se bosta vprašala: Prijatelj, kje je prava?«

»Tiste čase bo vstal kraljič v spodnjih krajih in bo potegnil meč in ves svet bo zaklical: Gorje!«

»In za vojsko osedlana turška mula bo Rajno pila.«

»In hudo bo in ne bo konca dolgo in še in še.«

»In v tistih časih bo šel mož iz Ljubljane in bo prehodil pot do Crngroba in bo iskal ljudi in kar jih bo našel, jih bo vse nasitil z enim samim bokalom pšena.«

»In šel bo drug mož iz Ljubljane do Kôrena in bo kupoval kravo. Ko jo bo našel, ji bo obesil zlat zvonec na vrat.«

»In potem se bo na Sorskem polju pod sedmero-vrhu smreko sedem kraljev glihalo med sabo.«

VOJSKA!

Nad pultom v zakristiji je slonel župnik in bral evangelijski VIII. nedelje po bin-kostih. Pri stavku: Daj odgovor od svojega hiševanja, se je zamislil in obstal. Oči so gledale na odprti evangelijski, toda črk niso več videle; vse čez knjigo so bile zapisane besede: Daj odgovor od svojega hiševanja! Z rokami podprta glava mu je lezla niže in niže. Višnjeva štola, ki si jo je bil nadel čakajoč izpovedencev, mu je silila kvišku na tilnik in še nadenj. On se je pa sklanjal čezdalje bliže do pulta, do evangelijskega in tem večje so bile črke Gospodovega sodnega klica: Daj odgovor! Celó zdelo se mu je, da črke žive, da jih ne vidi, ampak da sliši daljni glas, kakor glas onega, ki veleva, zoper katerega ni pomisleka in ni odpora.

Tedaj se nenadoma odpro zakristijska vrata. Preden je župnik dvignil glavo, je stal pri njem

župan; niti vrat ni utegnil zapreti za seboj. Naglo je hropel in se sklonil prav do župnikove glave.

»Vojska!« je izrinil iz zasoplih prsi.

»Vojska?« je ponovil župnik, se začudil in odstopil za korak.

»Da, vojska!« je potrdil župan. »Oznanite ljudem, naj bero. O polnoči sem dobil brzojavko in sedaj so že tu — lepaki!«

Župan je pokazal zavoj velikih papirjev pod pazduho, se okrenil, odšel in zaloputnil vrata.

Župnik je obstal, kamor se je bil umaknil pred županom. »Vojska!« Saj je bral o vojskah, čul o vojskah, stari veterani so mu pravili o bitkah — ali to so zgodbe, to so pravljice. In sedaj: vojska tukaj, doma — — —

Cerkovnik je zahrkal za njegovim hrbtom in ga predramil. »Čakajo!« je rekel važno in stopil k predalniku, da pripravi paramente.